

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

ԴՐԺԵԼ

Փունջ մը կնճիռ, բույլ մը կայծակ,
Դրժոխք մ'անենժք խոցեց հոգյակս:

Ես ուզեցի պաշտել ըզնե,
Սիրել ժպիտքն՝ փրթիթք անհուն,
Սիրել աստղերն սև աչերուն
Եվ այն խոկունն, որ մրթագնե
Պայծառ ճակատը՝ այն ամպըն է
Որ կըշպարե դենքը լուսնույն:

Գիշեր մը սուգ, անդունդ մ'հատաչ՝
Հուզեց ներա հոգին ու լանջ:

Ես ուզեցի միշտ քովն ըլլալ,
Մըտիկ ընել թնդյուն սրտին,
Շնչել, խմել ներա հոգին,
Եվ շոշափել լոկ ձյունափայլ
Ծոծորակին վըրա ծալ-ծալ
Թափող վարսից ալյակք ծըփին:

Օվկեան մը տրտունջ լսեցի,
«Ջիս կընեղե՛ս» հրժժեց ինձի:

Ես ուզեցի քրնար մըլլալ
Նրա ձեռքին տակ հևացող,
Ներա հոգվոյն խորն հիացող
Թեթև պատկեր մըլլալ շարժյալ,
Մոռնալ գիս, լոկ ըզնե խոկալ՝
Կվառե երագ մորուն մեկ շող:

Ամպրոպ մը սաստ ցրնցեց հոգիս,
Գոչեց. «Սիրել չե՛ս կրնար գիս»:

Ի գո՛ւր սիրտըս մըխաց առջին՝
Խնկարկելու սիրտն անապատ,
Յուցի իրեն ճակատս գունատ,
Կուրծըս գոգած՝ մառն իմ աչքին,
Ի գո՛ւր շուրթերս դողդոջեցին,
Ջինքը սիրելիս հրծծեցին հայտ:

Նե հեռացալ ինձմե, ըսալ՝
«Բալ սիրեցի քեզ, մնաս բարյա՛վ»:

Որոտացին խոկմանցս ամպեր,
Կայծակնահար ըրին հոգիս,
Մոխիր դարձան երագներս հիս,
Ճակատագիրս խնծդաց ի վեր,
Խորշ մը կար որ գիս չէր ծաղրեր,
Այն՝ լուռ փոսն էր գերեզմանիս . . .

Փունջ մը կնճիռ, բույլ մը կայծակ,
Դժոխք մանեծք խոցեց հոգյակս:

1871